

«Мені приснилась та білява...»

Воронько Платон Микитович

* * *

Мені приснилась та білява,
Що у чернечому гаю
Спливла з туману, мов уява,
І душу вразила мою
Простими, ніжними словами.

Текла ріка між островами
І підмивала явори.
Багато літ з тії пори
Пройшло в минуле.
Промайнули
Юнацькі весни мандрівні,
Столиці, слободи, аули —
Аж до війни.
І на війні
Вона приснилася мені
Або привиділась —
Не знаю.
Вночі лежав я серед гаю,
І кров холола на льоду.
Тоді почулось:
— Бачу, знаю!
Іду, іду!
Лечу, лечу!
Сльозами рану омочу...
І підійшла моя білява,
То був не сон і не уява —
Вона сестрою підійшла.
Цілющі сльози пролила
На рвану рану вогневу.
І я живу.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/meni_prysnylas_ta_biliava